

קו:

מאזכה יעבדו נפקא אלא אחת לשלל דרכה ואפילו לשלל דרכה כלל שעובדין אותה צביון כגון פעור ומרקולים ואחת דרכה ושלל דרכה פי' דרכה בעבודת כבוד אלא שאין דרכה זהשתמואה ואם תאמר מנלן הכא וזבח זהמה למרקולים אימא כי אחא קרא למכזבים שאין לרכן צוציחה אצל למצוין כגון פעור ומרקולים לא וי"ל דגלי ליה זהשתמואה למכזבים ומצוין שוין הוא הדין צוציחה ור"ת מפרש דמרי קראי צוציחה כמיצי האי קרא דהכא ולא יצמו ועוד כתיב וזבח לאלהים יחרס דדרשינן צפ' חרבע מיתות (פסגדוין דף סא.). דלימא זיחה ללמד על הכלל לחייב בכל עבודת פנים אפילו בשלל דרכה וקשה לפי' דמאי קרא לא שמעינן אלא אזורה אצל עונש מצצוין מנא לן ועוד מרוייהו למכזבדין זריכי חד לעונש וחד לאזורה ועוד דלא ה"ל לאיתויי איכה יעבדו אלא הוה ליה למימר אס אינו עיני לדכרעה ^[כ] של מכזבדין דכתיב וזבח לאלהים יחרס מנהו עיני לשלל דרכה כיון דמכזבדין נמכזבין למצוין דרפרי' תדע דהא אמר צפרק ד' מיתות (שס דף סד:) ג' כריתות בעבודת כוכבים למה אחת לדרכה ואחת לשלל דרכה ואחת למוילן ולא מיבעיא לן קרא אחרינא חד למכזבדין וחד למצוין וק"ק הא דפריך צפ' ד' מיתות אימא יתא השתמואה ללמד על הכלל כולו ודקאמרת וזבח ומי' לי לגופיה דמחשבין מעבודה לעבודה ומתמה עליה הש"ס אלא הא דקאמר רבי אלעזר מניין לזבח זהמה למרקולים כו' מהשתמואה נפקא מאי קושיא דילמא איזטרין לאזורה במחשב מצודה לעבודה דהא לעולם הוא כך דלא יצמו אזורה לעונש דזווח לאלהים יחרס וי"ל דאס איתא דהשתמואה ללמד על הכלל א"כ לא תעבדס דלוקמינן (פסגדוין דף ס:.) למגפס ומנשק הוה מיימר לן לאזורה אזיחה ^[כ] דמהשתמואה הוה ילפינן אפילו חיוב מיתה במגפס ומנשק:

אזורה מניין ת"ל^א השמר לך פן

מוסף רש"י

שהרי עונשן אמור. שגלה לן השני את עונשן שכן כתיב: מכאן ואילך. האי ולא יצמו ע' בשעת היתר. קודם שחוקס המשק, והואי הכמוס שלע"פ ש"י מוקדשין לשם הקדשת כמה, לא יקריבוס עוד צבמה לגבוה שנאמר את זבחהם זבחים העומדים קודם לכן שהמתים צבמה לגבוה בשעת איסור הכתוב כותב על פני השדה לעצרת כוכבים (ע"ז יא:) פסח ומילה מצות עשה. פסח דכתיב (דברים טז) וזבחת פסח, ומילה (ויקרא יג) וזיוס השמיני ימול, וכתיב כתיב צבו (ברכות ב.) לע"פ שיש צבן כתיב הולא ואין צבן לא אלא מלת עשה נן, אין מייבין על שגבס מטמא, שאין טמאת צאה אלא על לאו דכתיב דכתיב (ויקרא ד) אשר לא תעשה וגו' (ושבועות יב:.) אין מוהירין מן הדין. סף על פי שאדם זן קל מומא עעלמא אינה אזורה ללאו (פסחים כד:.)

השוחט והמעלה פרק שלשה עשר זבחים

שהרי עונשן אמור. כלומר דמסתמא צבו משמעו קרא לאסור והרי עונשן אמור כאן: **מנאן ואילך כו' שנאמר למען אשר יביאו וגו'.** דמדכתיב אשר הם וזבחים משמע שהיו עומדים לישחט צבמה ומכאן ואילך והציאוס לה' ^(ג): **כוזבח ^[א] צבדה.** שלא ^[ב] לשם שמים: **מלות לא תעשה.** צהנך דהוקדשו צשעת הימר מניין: ס"ל ולא יצמו עוד.

משמע מעכשיו אסורין ועד עכשיו מותרין ^[ג]: **ואם לנס.** עונש עשה ולא תעשה: **ולא אחרס לנס.** כרת: **מקום שלא ענש.** כגון צקדשים שהקדישן צשעת הימר: **הוארי.** כלאמרן ^[ד] כאן: **צענש.** כשהוקדשו צשעת איסור: **אינו דין שהוארי.** ולקמן פריך וכי מזהירין מן הדין: **משרצים.** ואל"מ שיעור אכילתן של כל השרצים דהא תימי אזורה צחלב צק"ו משרצים טמאין כגון שמונה שרצים: **צמסו.** טומאתן צכעדהס אצל חלב צבתי ^[ה]: **משרצים טהורים.** שאין מטמאין כגון צפרדע ומלה: **שן אסורין צמסו.** לאכילה צכעדהס כדתיא צמעילה צגמרס צפרק קדשי מוצה ^(דף טז:) ולא תשקנו את נפשותיכם צצבמה וצעוף וגו' (ויקרא כ) פסח הכמוס צאכילה וסייס צטומאה לומר לך כשיעור טומאתן של שרצים טמאים שיעור אכילתן של כל השרצים דהא כולהו כייל להו צצאי קרא וצכל אשר תרמוש האדמה וגו' ושיעור טומאתן נפקא לן צהכל חייבים (תגיגה דף יא:)

שכן אסורין במשהו אי מעולה שכן חומט תחילת צרייתו צכעדהס: **שן סופסת אס דמיה.** צאיסורא כדתיא צמסכת סוכה ^(דף מ:) קדש שהיה לכס מה קדש מופס את דמיו חף צשיעית מופסת את דמיה: **מללו.** חלצו ^[ו] הותר מכללו וצכולהו נמי איכא למיפרך הא פירכא ומש"ה איזטרין אזורה צחלב: **אי קשיא יי.** צצאי דליתימא אזורה לשחוטו חון צצאי ק"ו הא קשיא לי הא דמנן צפרק קמא כדרימות ^(דף צ:.) דקחשיב ל"ו כריתות צשיעית מופסת את דמיה: **מללו.** חלצו עשה והמילה כרת שלהס על מלות עשה היא צאה ואין חייבין חטאת על שגתה ^[ז] דחטאת אינה צאה אלא על לאו וכרת דכתיב אשר לא תעשינה ^(ויקרא ד:) **סוסי.** צו אזורה מק"ו ממותיר ממנו עד צוקר: **שיש לו סקנה.** צחטלומי פסח שני: **וי מוהירין מן הדין.** לעיל קאי דמייתי אזורה לשחוטו חון מק"ו: **אפילו למ"ד.** צמסכת מכוס עונשין מדין ק"ו מודה דאין מוהירין מן הדין דתיא צפ"ק דמכות ^(דף ה:) איש כי יקח את אחותו וגו' אין לי אלא צת צזיו שלא צת אמו צת אמו שלא צת צזיו צת צזיו ומנן תלמוד לומר ערות אחותו גילה והלא קל וחומר הוא למדתה שאין עונשין מן הדין וכן לענין אזורת ערות אחותן צת צזין וגו' (שם יח) אין לי כו' עד שאין מזהירין מן הדין ופליגי תנאי צפ' צתרא ^(ט) ואיכא דריש להאי ^[ח] אחותו גילה דגזי עונש לדרשא ^(א) ועונש דצת צזיו וצת אמו קסבר עונשין מן הדין ואילו אחותן היא דגזי אזורה דילפינן מיניה אין מזהירין מן הדין דלא ^[ב] אפנייה לדרשא אחריתי: **איסא הצאה הצאה.** שחיטה מהעלאה כתיב צשחיטה ^(ויקרא ז) לא הביאו וכתיב צהעלאה ^(שס) לא יציאו וגזירה זוה הולא ומופנה היא לכך הרי היא כמי ^[ג] שמפרש צה ואין זה מן הדין כק"ו שאדם דן מעלמו: ^{ה"ג}

וצמכות ^(דף ז:) **וצפ' גיד הנשה** ^(חולין דף יז:.) **: מבוולאהו שכן לא** צמסכת מכוס עונשין מדין ק"ו מודה דאין מוהירין מן הדין דתיא צפ"ק דמכות ^(דף ה:) איש כי יקח את אחותו וגו' אין לי אלא צת צזיו שלא צת אמו צת אמו שלא צת צזיו צת צזיו ומנן תלמוד לומר ערות אחותו גילה והלא קל וחומר הוא למדתה שאין עונשין מן הדין וכן לענין אזורת ערות אחותן צת צזין וגו' (שם יח) אין לי כו' עד שאין מזהירין מן הדין ופליגי תנאי צפ' צתרא ^(ט) ואיכא דריש להאי ^[ח] אחותו גילה דגזי עונש לדרשא ^(א) ועונש דצת צזיו וצת אמו קסבר עונשין מן הדין ואילו אחותן היא דגזי אזורה דילפינן מיניה אין מזהירין מן הדין דלא ^[ב] אפנייה לדרשא אחריתי: **איסא הצאה הצאה.** שחיטה מהעלאה כתיב צשחיטה ^(ויקרא ז) לא הביאו וכתיב צהעלאה ^(שס) לא יציאו וגזירה זוה הולא ומופנה היא לכך הרי היא כמי ^[ג] שמפרש צה ואין זה מן הדין כק"ו שאדם דן מעלמו: ^{ה"ג}

וצמכות ^(דף ז:) **וצפ' כהן גדול ומזיר** ^(מזיר דף זב:.) **חותר מבצ"ן.** תימה נילף צכולהו כרת צק"ו מחלב שהותר מכללו: **תייתי בק"ו במותרו.** הא דנקט מותר טפי מגזול וגזיבה וכמה לאוין צבתורה משום דמותר לא עמיד דמשה דומיא דפסח ומילה ומש"ה לא נקט נמי הניך דלעיל דאיכא למיפרך שכן יש צהן מעשה:

מסורת הש"ס

(א) סוכה מ: וש"י: **(ב)** עירובין יז: כריתות ג: **(ג)** סנהדרין מז: וש"י: מכות יז: **(ד)** ע"י ירוש' יבמות פ"א ה"א, **(ה)** מכות ד"ד, **(ו)** פסחים כו: **(ז)** (וע"ע מ' יצמות קד: ד"ה משום, חולין קכ: ד"ה שקן.)

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא אמר אביי ק"ו. כי צ"ל וכן איתא בילקוט רמז מקפ"א (לפינו בילקוט שם איתא ר' אבין) וכן מובאר בתוס' ד"ה אזורה וכן משמע להדיא מגמ': **(ב)** רש"י ד"ה ממאן וכי לה' הסיף ואח"כ מה"ד באילו הקריבו על פני השדה: **(ג)** שם ד"ה אפי' למיז כו' לדרשא אחיזה ושנש וכי דילפינן מטיה בת אביי ובת אמר אין מזהירין:

שינויי נוסחאות

[א] אזורה מניין ת"ל השמר (כ"י: ור.) וביה בתוס': **[ב]** ואילך הוא מדרב בובאים (בבחי"ש: **[ג]** צ"ל שהרי נאמר (ש"ס: וביה ברוח כתיב'): **[ד]** מצות לא תעשה לצ"ל (ש"ס בבחי"ש.) וביה כתיב' (ובצ"פ קדומים הקפוסו שלא כסוגל:) **[ה]** צ"ל לאביי (ש"ס בבחי"ש.) ועי' דק"ס חות ג ובהגרי"א חכר ויקרא' סודיה ק"ו: **[ו]** מיתב נמי נמחק (ש"ס: **[ז]** ורי' ואי משרצים טמאים שכן מטמאין כבעדשה (וכלהו חות **[ח]** אי משרצים טהורים ובהגרי"א חכר ויקרא' אי מעולה שכן חומט תחילת צרייתו צכעדהס: **[ט]** וכלאי הכרים שכן אסוריה הנאה אי משרביית שכן תופסת את דמיה אי מתרומה שכן לא הותרה מכללה אי מבוולהו שכן לא הותרה מכללן תאמר בחלב שהותר מכללו אלא אמר ברא ד"ה צב"ש איתא איתא כבעדשה. ועי' מוס' חולין קכ ע"ה ד"ה שיש וכי' דמה דלימא הכא מה לשרצים טמאים ששומטמאין בכל שהוא, לא גרסי' לה וסופרים צשבו משום דנכר הכי קאמר מה לצרעים טהורים שאיסורן מנשהו פ"ט. ומעשה הצכרת דמה דלימא צפריש"י ד"ה משרצים וכי' וכן דג"ה צמסו וכי', ולא רש"י כתבו אלא תלמיד אחד פי' כן ע"פ הגי' שצשבו הסופרים. ומדע דק' הוא, דאס מפי רש"י ילאו הדברים ממהו טובא צמ"ש ד"ה צמסו וכי' אצל חלב צבתי, הלא דיעבא דחלב אינו מטמא כלל וטהור לגמרי כמבואר הכא דקאמרי מה לגבוה שכן מטמא כלומר אצל חלב אינו מטמא. וכן נמחא להדיא צפסחים כג ע"ה (תגרי"ב.) ועי' צה"ג דברי נמיה שעמיר על צדדי הגריז"ב אלו דמ"ש על פירש"י דברי' משפטים, ממהו צימר דהא בתוס' שם לא מתקו רק מיתב בכל שהוא, וכן מ"ש רש"י דג"ה צמסו "אצל חלב צבתי" אפטר כדכותמו לאכילה וכי' עוד דלואי היא אבל חלב כו' צ"ל צבתי"ש שכן **[א]** מתרומה מה לתרומה שכן לא הותרה מכללה מבוולהו מה לבוולהו שכן לצ"ל (בבחי"ש.) וכלהו טוס' כ"י' צאות **[ז]** מיתב ומילה ליתא ככתיב' (ובלת כ"ה) וכלה דק"ס חות מ. וכלה צאות שחמ"י: **[יא]** בפסח שיש לו לצ"ל (ש"ס:) **[יב]** כפסה ומילה שיש לחן תקנה (כ"י:.) ועי' צ"ק צטס מוס' מכות דענינה נמי איכא מקנה: **[יג]** בילקוט פ' אחרי רמז מקפ"ה ה"ג אלא אמר ר' יוחנן אחאי (תגרי"ב. וביה בבחי"ש.) ועי' טה"ק. **[יד]** אלא כדרי' דאמר ר' יוחנן (כ"י: ש"ס:) **[ט]** אולי היה גירש"י ככתי"ל על פני השדה כל הזובח בכמה כזובחי

צבדה. ועי' הג' ה"ח חות צ: **[ד]** צכתי"י שלא לשמים: **[ה]** היו מותרין לצ"ל (ש"ס:) **[ו]** כדאמרן הסי"ד ואח"כ מה"ד מקום שענש כו' לצ"ל (בג' צ"ל כמו שמופרש (ש"ס:) **[ז]** כדריכה כלומר מבוודין כו' כצ"ל (בבחי"ש:) **[ח]** ביה לאזורה אמרשט מעבודה לעבודה דמהשתחווהו כו' לצ"ל (צ"ק ותגרי"א חכב:) **[ט]** לכס דהיינו שמנה שרצים אבל שרצים טהורים אין איסורן באכילה אלא בכייתו וצ"ל דכל כו' לצ"ל (ב"ש)

מסורת הש"ס

ה'תרכ"א אדער פון י"ח ה'תקכ"ו, א ג'תקמ"א, א' תשס"ג, א' חולן קאָ. ע"ש, א' קידושין מג, א' ת"כ שם ה"יא כה"ע, א' תקנמן ק"א, א' קידושין מג.

געבוירן

גם' מביען ליה לשנים שחקלו. ע"י תולדות שור הלכות שמעיה. פ"ב פ"ק (כב) [נצנ]:

ליקוטים

המעלה לחיים פפור. מלשון הגמרא מעלה להרויט פטור, נראה דרוקא בפרש' להרויט, וכסתמא חיוב דסתמא וחסים קאי. ומלשון הרי"מ ומס'ם לישנו עד שיחבון לשם, וגם אינו מביא כלל הלשון להרויט, משמע דרוקא בפרש' לשם אבל סתמא פטור. וצ"ב ברין זה. ומנצ' הסברא נראה דסתמא פטור דסתמא בחוץ לאו לשמה קאי דהיא עברה (פסולה) ולמה נאמר דסתמא בשמה. ולשון הש"ס צ"ע. (מנח"מ מ"י מ"ט) מביען ליה לשנים שחקלו. (שו"ע י"ד סי' ב' ס"ח, ח"ו הכשר והפסול תוספתא באתת שחיטה אהת, לא מביעין אם על אהד סכנו בירו וכל אהד שוחט כר' אלא אפילו אהזין שניהם בסכין א' ושוחטין, כיון דכח שניהם הוא פסולה, דהוי"ל כאלו שוחט כל אהד חציו כר'). כ"ה דעת ה"הו"ט חולין דף י"ד ד"ה השוחט אכל והרשע"א אהזין משיע' אבי הש"ן הרי"ה דה"ה גי'א בשם א"י שהביא תוספתא במשנה ברייבד אי ידי הכשר דלא פסק בהו עד גמר השחיטה. וכ"פ הי"ש"ש ופ"ר"א. ור"ח. אביא גי'א דמכשיר באהזין בסכין אהד. ועיני' בה"י ח"ל והכשר דאתחיל גוי לחודיה כר' אבל מסייע דאי אי בו ממש ככ"ל. וי"ל דלא קרי משיע' כי אם כשהמטייע אנו יכול כדמשמע בגמ' בשב"ה דצ"ג וכפרש"י ז"ל שם בהרי"ה ד"ה אין בו, ובהא כו"ע מורים דאין בו ממש אבל בשיכול שחיטת שניהם מקרי ולא מסייע. ואומר אני א"י"א דמשמע שם דב' שפואו אינ' כולא קעביר והאי כולא קעביר מוצטרין קרא לפטור ב' מעששו אין אריה להקל כאן ומאי משבת לפטורא דהא ר' שמעון קאמר לה התם ולשיטתה סד"ל לפטורא גבי שבת, ועלום א' לאו קרא כל חד כולה קעביר, מ"מ אין אריה להקל כאן ומאי חזית דאולה בתר שחיטת פטורא איכא לחומרא. עוד י"ל דלעולם כל חד לאו כולה קעביר, ושבת שאני דהא דחייב אפילו אין כל המלאכה נעשית על ידו משום דאשכחן במשכן כה"ג כמיש' התוס' שם דף ד"ה בעשותה, ובמ"י פ"ד מה' רוצח כתוב דטעמא הכהור' ב' בני אדם ב' מקלות דפטורי בבת אחת מקרא דכל נפש, ועיין מנהרין דף ע"ה, בבב"ק דף נ"ג איכא ח"י לישני כהה"ג בעי שור שחף בחירו לבזר אי כל חד כולה הויקא עבדו אל כל חד פליג הויקא עבדו ע"ש עד אחר שור ושור פסולי הוקרשים שגזרו כר' ובתפוסת שם (מנחות שור ש"ו פ"ק י"ב ע"ש ע"ה):

השוחט והמעלה פרק שלשה עשר זבחים קח.

ראש יונה. של עולת העוף והעלו בחוץ: מלח אי פריש מזוה לחזור ולמולכו כדכתיב (ויקרא ג) ולא תשנית מלח צרית: **שעם הכושר**. ליקרב צפנים: **שכן קדש מקבלו**. אע"פ שהולילו אם חזר והכניסו והעלהו לא ירד כדאמרן בהמוצא מקדש (לעיל דף פ"ד).

כר': **שחיטתם לילה איכא צינייהו**. לרבי

שחטו צהמה צלילה צפנים והעלה בחוץ פטור שלא היתה לה שעט הכושר דבשחיטתה נפסלה לר"א חייב שהרי הקדש מקבלו שאם עלה לא ירד: **רבה אמר קבלה כצלי חול איכא צינייהו**. שעט הכושר ליכא קדש מקבלו איכא דכל שפסולו בקדש הקדש מקבלו: **כל היכא דנטמא גופו של זה ואח"כ נטמא בנשר**. ואפילו ע"י אחרים מודה ר' יוסי הגלילי דחייב כדאמרן מנה לי על ידו מנה לי ע"י אחרים דטעמא דר' יוסי משום דלאן איסור חל על איסור הוא (י' וכאן איסור טומאת הגוף קודם: **כי פליגי בנטמא צשר**. תחילה ונאסר על זה משום טומאת צשר שאין חייבין עליו מטאת ידו וכי הדר נטמא הגוף אית ליה לר' יוסי אין איסור טומאת הגוף חל על איסור זה ואע"ג דאיסור כולל הוא דאיכא לניימר דמינו דמיתסר צשר חמיות טהורות משום טומאת הגוף נתסר נמי צהך לא אמרינן האי מיגו הלכך אין ראייה מטמא שאכל את הטהור לכאן דהתם טומאת הגוף קדים: **ורבנן סברי אמרינן מגו**. ואיסור כולל חל על איסור אחר דהא דאמרינן אין איסור חל על איסור צאיסורי דעלמא קאמרינן: **גמי דלא קאמרינן מגו לחול איסור על איסור ואפילו הוא כולל מיהו גמי מילי היכא דשניהן שוין אצל הכא (טו) ימתי טומאת הגוף דחמירא ומיחול כצולל על טומאת צשר דקילא דהכי אמרינן בשחיטת חולין צפרק גיד הנשה (דף ק"ה) דרבי יוסי הגלילי לית ליה איסור חל על איסור אפילו ע"י כולל וצאיסור חמור אית ליה איסור חל על איסור כשהוא עולה דאוקימנא כרבי יוסי הגלילי דקמתי חייב שמים: **מתנב' השוחט**. קדמים בחוץ לאכילת הדיוט חייב: **המעלה להדיוט פטור**. משום העלאת חוץ וחייב משום עובד עבודת כוכבים ואם הזיד צעזודת כוכבים ושגג צהעלאת חוץ אינו מביא על שגגתו מטאת. וטעמא מפרש בגמ': **שנים שאחוו**. צגמרא מפרש לה: **פעלה**. וגודע לו וחזר והעלה מאותה צהמה עלמיה. וצגמרא מפרש פלוגמתייהו: **שיעלה לראש המוצא**. שיענה מוצח לשם כך ויעלה. וטעמא מפרש צגמרא: **גב' דכתיב לה'**. ואל פתח אהל מועד לא יציאנו לעשות אותו לה' (ויקרא יו) מכלל**

דבעושה לשם הכתוב מדבר: **בשחיטת חוץ נמי כתיב**. (שם) ואל פתח אהל מועד לא יציאו להקריב קרבן לה': **איש איש**. להציא איש ששחט לאיש: **שאיני הבס**. בשחיטה לא מניית לנידרש איש איש לחייב שנים אשחזו צסכין ושחטו: **דהא**

שחיטת י"יה איכא בינייהו. לכאורה רבי ורבי אלעזר צר"ש סברי כר"ש דאמר צפרק המוצח מקדש (לעיל דף פ"ד).

נשחטה צלילה אם עלתה לא תרד דהשחא קדש מקבלו ולא היתה לו שעט הכושר אצל לרבי יהודה דאמר אם עלתה תרד צין לרבי צין לרבי אלעזר צר"ש שחט צלילה צפנים והעלה בחוץ לא מצעיא (ליה) לרבי יוסי הגלילי דפטור אלא אפילו לרבנן נמי פטור כדמוכח צסוף פירקין (לקמן ק"ה): גצי הא דתנן ר"ש אומר כל שחייבין עליו בחוץ חייבין על כיוצא בו צפנים שהעלה בחוץ ומפרש ועירי גופיה שחיטת צהמה צלילה איכא צינייהו ור"ק השוחט צהמה צלילה צפנים והעלה בחוץ פטור פירוש דאין מתקבל צפנים כר' יהודה דאמר אם עלה (לא) ירד שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב אלמא דאפילו לרבנן דמחייבי שוחט בחוץ ומעלה בחוץ מודו צשוחט צלילה צפנים ומעלה בחוץ דפטור לר' יהודה וקצת מימה ועירי ורבה אמאי נקטי הכא שחיטת לילה וקבלה כצלי חול דהיינו כמו נשפך דמה דלא הוי אלא לר"ש דלרבי יהודה תרוייהו ירדו הוי חול לניימר איכא צינייהו שחטה חוץ למונו וחוץ למקומו דלכ"ל עלמא לא ירד דהיי קדש מקבלו ולא היתה לו שעט הכושר ושחא אגב דנקטי רבה וועירי צסוף פירקין (שם) גצי פלוגמא דר"ש ורבנן שחיטת לילה וקבלה כצלי חול נקטי נמי הכא וצריך לדקדק לר' יהודה דאמר (לעיל דף פ"ד).

צילא דמה אם עלה ירד הרי זורק קדש מקבלו ושחא לרבי יהודה לא היה חייב והא דדרשין מקרא לרבות הזורק דלמא צשוחטי חוץ ולא צשוחטי פנים מיידי דהוה אשחיטת לילה צסוף פירקין אצל לרבי יוסי הגלילי אליבא דרבי יהודה ודאי לא משכחת לה זורק בחוץ דחייב ועוד נראה דהא דמיפטור לר' יהודה משום דאין קדש מקבלו היינו כשאין קדש מקבלו מנחת פסול אחר מלצד פסול זה שילא לחוץ והעלהו ומחא נמי דמתני' ממחייב הקומץ והצבונה והקטרות ומנחת כהנים שהעלין בחוץ אף על גב דאמרינן צריש המוצח (לעיל דף פ"ג): דמנחות לר"י הגלילי ירדו וכן נכסים הצאים עם הזבח דאמרינן לרבי כולן ירדו וצרייתא דצסמוך (דף קט). דמרבי פסולין לא חשיב נשחטה צלילה ונשפך דמה שנע מניה רבי יהודה היא ולא ממחייבי (טו) אהני משום דירדו ואפילו הכי ממחייב אקומץ ומנחת נכסים וניסוך היין והמים והיינו טעמא דכפרישית וקצת קשה לרבי יהודה אין ממחייב מנה שהשיב ר' אלעזר צר"ש תחת ר"י הגלילי דאכתי תיקשי ליה אף הקומץ צפנים והעלה בחוץ כיון שהולילו פסלו: **רבנן סברי** מייגו. צאיסור כולל פליגי דמפרש צסוף גיד הנשה (חולין דף ק"ה):

כפיז ההוא. וקא סלקא דעתך ונכרת ההוא (שם):

[ד' ג"ח כרת (כ"ה): [ה' הכא שאין שניהם שווין חתי' כר' (צ"ב): [זו] דצ"ו מחייבא:

עין משפט
גד מצוה

י"א א ב מ"י פרק י"ח מהלכות מעשה"ק הלכה פ' וע"ש כלאצ"ד וצ"מ:
ב ג מ"י פ"ח מהל' מעשה"ק הלכה טו:
כא ד מ"י פ"ט שם הלכה א':

כב ה מ"י שם הלכה יב ופ"ח הלכה טו:

כג ו מ"י פ"ט שם הלכה יב:

כד ז מ"י שם הל' יא ע"י כ"מ:

כה ח מ"י שם הלכה א':

תורה אור השלם

- ↑ ואל פתח אהל מועד לא יציאו לעשות אהו ליהקח וגברת האיש והוא מעשיו. ויקרא י"ז, ט
- ↑ ואל פתח אהל מועד לא יציאו להקריב קרבן ליהקח לפני משכן יתקח דם יחשב לאיש והוא דם שפך וגברת האיש והוא מקרב עמו. ויקרא י"ז, ד
- ↑ איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כבש או עז במזבח או אשר ישחט מחוץ למזבח. ויקרא י"ז, ג
- ↑ ואלהם תאמר איש איש מבית ישראל ומו הגר אשר יגר בתוכם אשר יעלה עלה או וקרב. ויקרא י"ז, ח

מוסף רש"י

ובמלה. דכתיב וכל קרבן מנחת מלח מלח ואומר צקומץ רבש (מנחות כ"א) בני מקומות המלח מנחה נלשמת המלח ועל בני הכהנ' שחטו המנח' (לעיל ט"ו):
והאחר כך נטמא בשר. דמנח' שאכל טהור וטמאהו צננעו, שקדמה טומאת גופו לטומאת קדש, מודה ר' יוסי דמחייב, דכיון דלטימני גופיה איתסר בקדש זה צאיסור כרת וכי הדר ולטימני צשר איסור כרת דטומאת הגוף לא פקעה: כי פליגי בשצטמא בשר. מתלה ונאסר על כהנים עלא עגלמא וכבאש אפר זעו, רצנן אית לכו איסור חל על איסור ע"י כולל והאי איסור טומאת הגוף כולל הוא, דכולל טהרות שחיו מותרות לו והטמאות שחיו אסומות לו, ומני דחייב אטהרות חילי נמי אטמאות ויש פלן איסור כולל:
חתי' טומאת הגוף דחמירא נמחן אמרת לדמה הוא צאיסור חמור, והכא איתוסף ביה כרת (חולין פ"א) שנים שאחוו בסכין ושחטו פטורים.
מתקבל דשחטי חוץ (דשחיטין מ):

שינויי נוסחאות

א צש"מ טוסף או דילמא לא שנא: **ב** ל"ל שכן היתה (כתה"י ש"ס): **ג** תיבת חוץ נמחן (ש"ס): **ג** ח' בהרין (פ"ר"י): **ד** בהרין ומעלה בחוץ שאין נמחן (כתה"י וש"ס): **ה** תיבת טומאת חוץ (כתה"י וש"ס): **ו** ל"א שכן קדמה טומאת הגוף (כ"י ב' ו'ק' וכע"ז בפ"ר"ז): **ז** ל"א החייב דאיסור כרת קדים כי פליגי (חולין ק"א ע"א): **ח** יוסי הגלילי רוב כתה"י וש"ס): **ט** חן והעליוהו (כתה"י וש"ס): **א** ל"ל חזרו (ש"ס): **ב**רוב כתיב' ליתא חזר והעלה: **א** עליוהו ועלייה (כתה"י וש"ס): **ב**ל' וילגה חוספו צשגגה מיבת חטאת צש"מ]: **א** התוא מביעין ליה (כתה"י וש"ס): **ב** לשנים שאחוו באבר והעליוהו שחייבין (כתה"י, פ"ר"ד, ש"מ, תו"ר"ס): **ג** התוא, התוא מביעין כלי"ל (ש"ס):

^[1] [ד' ג"ח כרת (כ"ה): [ה' הכא שאין שניהם שווין חתי' כר' (צ"ב): [זו] דצ"ו מחייבא: